

Arrest

nr. 142 061 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2014 wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(..)

(x) 2° in volgende gevallen :

(..)

[X] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21,§ 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang. Zij betoogt als volgt:

"(...) 2.1 Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. (...)"

2.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 7 van de vreemdelingenwet en aldus de motivering waarop het bestreden bevel geënt is, inhoudelijk aanvecht. Derhalve is het noodzakelijk de grond van het beroep te onderzoeken. De exceptie van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna “DVZ”) heeft aan de verzoeker een kort verblijf van drie maand toegekend op 9 december 2013. De termijn is retroactief toegekend, overeenkomstig de aankomstverklaring werd teruggeteld tot 15 oktober 2014 als aanvangsdatum. De verzoekende partij is evenwel slechts op 16 november 2013 met zijn gezin België binnengekomen.

15. De verzoekende partij kreeg, overeenkomstig de informatie van de DVZ op 9 december 2013, drie maanden de tijd om werk te zoeken. Verzoeker is er van uitgegaan dat deze termijn is beginnen lopen ten vroegste de dag na de afspraak, nu uit de communicatie met de DVZ blijkt dat het dossier van verzoeker op 9 april 2014 opnieuw zou worden geëvalueerd. In maart 2014 heeft de verzoekende partij werk gevonden.

16. Niettemin heeft de DVZ, zonder zelfs maar rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoekende partij werk had gevonden, of zonder enige andere motivering op 7 augustus 2014 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

17. Doordat zij het korte verblijf retroactief heeft berekend, heeft de DVZ het recht van kort verblijf voor verzoeker de facto onbruikbaar gemaakt, en verzoeker geen eerlijke kans gegeven om werk te kunnen zoeken. Daarenboven is door de onzorgvuldige communicatie uitgaande van de DVZ een verwarring ontstaan bij de verzoekende partij over de einddatum van het kort verblijf. Dienvolgens heeft de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, zonder rekening te hebben gehouden met het feit dat de verzoekende partij werk heeft gevonden, wat de uiteindelijke betrachting was van haar kort verblijf in België.

1.2. UITWERKING VAN HET MIDDEL

1.2.a. Eerste middelonderdeel: Schending van de artikelen 6 en 7 Vreemdelingenwet juncto het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

18. Artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet omvatten de regels met betrekking tot het kort verblijf dat aan een vreemdeling kan worden toegekend. In principe duurt dit kort verblijf drie maanden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvV 18 maart 2010, nr. 10.383).

Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt dat het bestuur alvorens haar beslissing te nemen, bij haar feitenvinding een behoorlijk onderzoek van de zaak voert, om vervolgens met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvV 11 mei 2010, nr. 43.220).

19. Op 9 december 2013 is de verzoekende partij ervan in kennis gesteld dat zij drie maanden zou kunnen verblijven in België.

Doordat de DVZ op de aankomstverklaring van de verzoekende partij, opgesteld op 9 december 2013, de termijn van kort verblijf de facto heeft ingeperkt tot één maand, heeft de verzoekende partij niet de kans gekregen om op deze korte termijn werk te zoeken.

Door de gebrekkige communicatie van de DVZ - hetgeen een gebrek aan zorgvuldigheid inhoudt - dewelke op 9 december 2013 aan de verzoekende partij aangeeft dat deze laatste over een termijn van drie maanden beschikt om werk te zoeken, is de verzoekende partij foutief geïnformeerd over haar recht van kort verblijf.

Van de DVZ, als gespecialiseerd bestuursorgaan ter zake, mag echter worden verwacht dat zij de rechtsonderhorigen correct informeert over het hen toegekende verblijfsrecht. Ingeval zij hieraan niet voldoet, schendt zij het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De DVZ wist immers dat verzoekende partij naar België kwam om een knelpuntberoep uit te oefenen in de zin van artikel 38 septies van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Op 21 maart 2014 heeft de verzoekende partij bovendien ook werk gevonden als commercieel directeur (knelpuntberoep) (stuk 6).

Het feit dat de verzoekende partij intussen werk had gevonden, kon er toe leiden dat zij tijdens haar tijdelijk kort verblijf had kunnen appliqueren voor een statuutwijziging naar arbeidsmigrant, hetgeen haar een langer verblijf in België had kunnen verschaffen.

Niettemin heeft de DVZ de verzoekende partij niet geïnformeerd of attent gemaakt op het feit dat haar kort verblijf intussen zou verstrijken. Sterker nog, zij heeft laten uitschijnen dat het kort verblijf nog geldig zou zijn tot en met 9 april 2014, nu zij met de verzoekende partij op die datum het dossier van de

verzoekende partij tijdens opvolgvergadering zou bespreken. Deze vergadering heeft ook effectief plaatsgevonden op 9 april 2014 (stuk 7).

20. Doordat de DVZ de verzoekende partij foutief heeft geïnformeerd over de duur van haar verblijfsrecht, tegenstrijdige signalen heeft gegeven door opvolgingsafspraken vast te leggen en het verblijfsrecht van de verzoekende partij de facto heeft ingeperkt tot 1 maand, terwijl zij in principe was toegelaten voor een verblijf van drie maanden om werk te zoeken, schendt de DVZ de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing is bijgevolg aangetast door een onzorgvuldig handelen vanwege de DVZ en is aldus behept met een schending van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet juncto het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

1.2.b. Tweede middelonderdeel: Schending van de artikelen 2 en 3 Motiveringswet en het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

21. Artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet bepalen dat beslissingen uitdrukkelijk en voldoende moeten worden gemotiveerd. De motivering dient ook de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het motiveringsbeginsel stelt dat voor een rechtsonderhorige voldoende duidelijk moet zijn op welke grondslag de bestreden beslissing steunt. Het feit dat de motieven voor de beslissing kunnen worden teruggevonden in het administratief dossier, betekent niet automatisch dat werd voldaan aan de verplichting om in de bestreden beslissing zelf de juridische en doorslaggevende feitelijke motieven waarop de bestuursbeslissing is gesteund, op te nemen (RvV 25 november 2009, nr. 34 787)

22. Geenszins blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening zou zijn gehouden met de feitelijke en juridische elementen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt immers enkel volgende 'motivering':

"REDEN VAN DE BESLISSING:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen:

(...)

[X] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21 § 1, Uitvoeringsovereenkomst van

7

Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Bij het nemen van haar beslissing heeft de DVZ zich beperkt tot een citaat van de wettekst. Dit enkele citaat biedt voor de verzoekende partij geen concrete motivering en verschaft haar niet voldoende duidelijkheid over de reden waarom zij het land zou moeten verlaten.

Nochtans stelt artikel 3 van de Motiveringswet dat ook de feitelijke elementen in de motivering moeten worden betrokken. In casu blijkt echter geenszins dat de DVZ heeft rekening gehouden met de feitelijke concrete omstandigheden, met name het feit dat de verzoekende partij niet correct was geïnformeerd over de duur van haar verblijfsrecht.

23. De bestreden beslissing is dan ook behept met een schending van artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet juncto het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gewezen op de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en worden de feitelijke elementen aangehaald, met name de vaststelling dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel

6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 7, eerste lid, 2° verwijst, luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

3.5. De verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21,§ 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Dit bevel werd genomen op 7 augustus 2014 en haar op 29 oktober 2014 betekend. Verzoekende partij voert een gans betoog over hoe haar een kort verblijf van drie maanden was toegekend op 9 december 2013 doch dat dit retroactief werd toegekend, terwijl zij eigenlijk tot 9 maart 2013 op het grondgebied mocht verblijven om werk te zoeken, doch dergelijk betoog kan, daargelaten de vraag naar de correctheid ervan nu uit het administratief dossier dergelijke gang van zaken hoegenaamd niet kan afgeleid worden, geen afbreuk doen aan de vaststelling op 7 augustus 2014, datum waarop de bestreden beslissing werd getroffen, dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Het loutere feit dat verzoekende partij ondertussen werk zou gevonden hebben, maakt niet dat dit haar (automatisch) recht op verblijf geeft. Zij dient hiertoe de nodige stappen te ondernemen. Bovendien, indien verzoekende partij reeds in maart werk had gevonden, stond niets haar in de weg in tussentijd haar situatie in regel te stellen, temeer daar de bestreden beslissing pas maanden later, in augustus 2014 is tussengekomen. Dit alles klemmt nog des te meer nu blijkt dat de aangevraagde arbeidsvergunning reeds op 31 maart

2014 geweigerd werd en verzoekende partij dus ook niet aantoonde dat zij in België arbeid mag verrichten.

3.6. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit niets blijkt dat de verwerende partij bepaalde toezeggingen heeft gedaan aan de verzoekende partij waarbij deze de in het verzoekschrift geuite verwachtingen kon koesteren.

3.7. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER